

[Aase Olesen]

kle, lovforslag nr. L 122 om ændringer i den sociale styrelseslov.

Det radikale venstre kan tilslutte sig, at amtet udgår som tilsynsmyndighed, og vi er også enige i, at det er rimeligt at anvende statsamtmanden som formand for amtsankenævnet. Men begrundelsen for dette forslag har vi noget svært ved at godtage, nemlig at det skulle være ønsket om ensartethed i afgørelserne. Så vidt jeg kan læse administrationsdepartementets turnusundersøgelse, er der ikke belæg for at sige, at man har haft særlig store omgørelsesprocenter dér, hvor der ikke har været amtmænd, men det kan være, at vi kan få en forklaring på det. I hvert fald er der ingen grund til at sparke til de siddende formænd, der ikke er amtmænd, men da jeg er enig i, at statsamterne bør bevares, og statsamtmandene desuden i halvdel af amterne beskæftiger sig med dette arbejde, synes jeg, det er rimeligt at indføre denne ændring.

Men i forbindelse med ensartetheden må jeg måske minde ministeren om, at selve ideen med at lave 14 amtsankenævne fra socialreformkommissionens side var, at der skulle tages lokale, geografiske hensyn. Så dette med ensartetheden er alligevel et argument, som har lidt svært ved at hænge sammen. Jeg synes altså, at man hellere skulle sige direkte, at nu, hvor vi ændrer denne lov, har vi klaret problemet med statsamterne – statsamternes fremtid er sikret – og derfor er det naturligt og rimeligt, at statsamtmandene alle vegne vælges til formænd for amtsankenævnene; så langt er vi enige.

Der er en lille bemærkning i ministerens tale om, at sekretariatsfunktionen har været drøftet, men der står desværre punktum derefter, og det fremgår ikke, hvad man har drøftet. Der står, at man har overvejet at flytte dem, men ikke noget som helst om fordele og ulemper derved. Jeg har selv tidligere været betænkelig ved den dobbeltstilling, som disse sekretariater kan siges at have fået ved den ændring, man foretog, da man oprettede amtsankenævnene, men det er jo ikke det samme som, at man uden videre kan sige, at så gør vi gjort gerning om igen. Jeg vil gerne i udvalget have lejlighed til at undersøge, hvilke fordele og ulemper der vil være ved en sådan flytning til statsamterne af sekretariaterne.

Så kommer vi til lovforslag nr. L 121 om ændring i klageadgangen. Socialreformkommissionens hensigt med det nuværende ankesystem var jo at skabe uafhængige instanser, som borgerne kunne have tillid til, og enkle og forståelige sagsbehandlinger. Alle og enhver kan konstatere, at det ikke er lykkedes, i hvert fald ikke fuldt ud. Socialministeren siger da også, at hensigten med loven er, at reglerne skal gøres klare og overskuelige, og at man skal nå frem til en hurtigere sagsbehandling.

Fra det radikale venstre kan vi melde klar tilslutning til denne principielle målsætning. Vi er også principielt tilhængere af en begrænsning af klageadgangen på visse områder for derved at reducere antallet af klageinstanser. Retssikkerheden for borgerne er ikke proportional med antallet af instanser; i så fald burde man have måske 5 eller 10. Men forslaget udgangspunkt er jo administrationsdepartementets betænkning. Hensigten med denne undersøgelse har været at finde ud af, om der var rimelige styringsmuligheder via det nuværende ankesystem, og man gør udtrykkelig opmærksom på, at det ikke er retssikkerheden, man har taget som udgangspunkt i denne undersøgelse.

Jeg vil i den forbindelse indskyde, at jeg synes, der er noget i bemærkningerne om, hvorledes de instanser, der er omtalt i denne betænkning, har modtaget den. Jeg ved, at den har været ude til vurdering, og man plejer at sige et eller andet om, hvordan organisationer og instanser har reageret på de synspunkter, der er lagt frem.

Men væsentligst af alt mangler vi jo en eller anden form for tilbagemelding fra dem, som alt dette her drejer sig om, nemlig borgerne, eller skal vi kalde det klagernes eget syn på ankesystemet, og det er her, det radikale venstres betænkelighed for alvor kommer ind. Vi mener, at tidspunktet for dette lovforslag er uheldigt, og vi mener, det er uheldigt af tre grunde. Først og fremmest fordi man netop ikke har denne undersøgelse af, hvordan klagerne selv ser på ankesystemet. Der er en stor undersøgelse i gang i socialforskningsinstituttet, og vi ved, at der kommer resultater fra denne undersøgelse, som omfatter 5 amter, og de skulle være klar i sommeren 1982.

Det er lidt vanskeligt for mig at forstå, hvorfor man ikke kunne afvente denne un-